

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 389/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihó v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Jánom Mikulákom, Františkánska 5, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 45Ek/2881/2024 z 19. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. **O d k l a d á** účinky uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 45Ek/2881/2024 z 19. marca 2026, a to až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.
3. Návrhu na dočasné opatrenie vo vzťahu k súdnemu exekútorovi **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 24. apríla 2026 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením exekučného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Navrhuje tiež odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej a prikázať súdnemu exekútorovi JUDr. Petrovi Urbánkovi zdržať sa akýchkoľvek exekučných úkonov vrátane blokovania, zaistenia, speňaženia alebo vyplatenia majetku sťažovateľa, a to rovnako až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 23. marca 2011 bola medzi sťažovateľom ako spotrebiteľom a pôvodným veriteľom Consumer Finance Holding, a.s., uzavretá zmluva o pôžičke, na základe ktorej bola sťažovateľovi poskytnutá pôžička 850 eur s ročným úrokom

a RPMN vo výške 29 %, pričom celková suma, ktorú mal dlžník zaplatiť, bola zmluvne dohodnutá na 1 096,32 eur. Sťažovateľ sa zaviazal splatiť pôžičku v 24 mesačných splátkach vo výške 45,68 eur.

3. Dňa 27. októbra 2014 vydal Okresný sud Bratislava II v konaní sp. zn. 32Ro/2269/2014 platobný rozkaz, ktorým uložil sťažovateľovi zaplatiť 1 059,01 eur s príslušenstvom. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že nemá vedomosť o tom, že by mu platobný rozkaz bol niekedy doručený do vlastných rúk. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 23. júna 2015.

4. Prvé exekučné konanie bolo začaté v roku 2016 a bolo ukončené podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

5. Dňa 11. decembra 2024 podal oprávnený (EOS KSI Slovensko, s. r. o. – na ktorého bola pohľadávka postúpená) nový návrh na vykonanie exekúcie. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané 25. marca 2025 a upovedomenie o začatí exekúcie bolo sťažovateľovi doručené 1. apríla 2025.

6. Dňa 15. apríla 2025 podal sťažovateľ v zákonnej lehote návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. V návrhu vzniesol najmä dve kľúčové námietky:

a) platobný rozkaz mu nikdy nebol doručený do vlastných rúk, v dôsledku čoho mali nastať podmienky na jeho zrušenie podľa § 173 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom v čase vydania platobného rozkazu;

b) zmluva o pôžičke obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky s vplyvom na vymáhaný nárok, ktoré spotrebiteľ nemohol namietat v rozkaznom konaní, pretože v ňom nevystupoval ako procesná strana s reálnou možnosťou obrany. Vymedzil celkom štyri zmluvné podmienky, ktoré považuje za neprijateľné: i) dojednanie nárokov, ktoré nevyplývajú zo zmluvy, ale z iných dokumentov, s ktorými povinný nebol oboznámený a oprávnený si ich vymáha, ii) dojednanie dohody o zrážkach zo mzdy, iii) dojednanie práva veriteľa „účtovať si kompenzáciu ušlých výnosov“ a iv) dojednanie: „*Vyhlasujem, že pred podpisom tejto Zmluvy som sa oboznámil s OP, súhlasím s nimi a zaväzujem sa ich dodržiavať, Cenníkom, Štandardnou úrokovou sadzbou a Sankčnou úrokovou sadzbou, zmluvnými podmienkami prostredníctvom Formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý mi bol písomne doručený a prevzal som ho.*“ Na preukázanie oboch skutočností sťažovateľ navrhol, aby si exekučný súd vyžiadal spis okresného súdu.

7. Vyšší súdny úradník uznesením z 2. októbra 2025 návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietol a súčasne priznal oprávnenému trovy konania vo výške 56,02 eur.

8. Napadnutým uznesením z 19. marca 2026 sudca sťažnosť sťažovateľa zamietol. Odmietol vyžiadať spis základného konania s odôvodnením, že „*posúdenie splnenia podmienok na zrušenie platobného rozkazu presahuje rámec kompetencií exekučného súdu*“. Odkázal sťažovateľa na podanie v základnom konaní bez toho, aby zohľadnil absenciu odkladného účinku takéhoto podania. Ďalej súd konštatoval povinnosť exekučného súdu preskúmať exekučný titul z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok, ak táto otázka nebola predmetom skoršieho súdneho prieskumu. V nadväznosti na to následne konštatoval, že v skrátenom rozkaznom konaní nedošlo k preskúmaniu prípadných neprijateľných podmienok. Ďalej z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd bez preskúmania zamietol posúdenie zmluvnej podmienky iv)

(vyhlásenie o oboznámení sa s OP a prevzatí formulára) s konštatovaním, že „*nejde o zmluvnú podmienku*“. Dohodu o zrážkach zo mzdy [podmienka ii)] odmietol posúdiť s tvrdením, že nemá „*vplyv na vymáhaný nárok*“. V závere odôvodnenia súd pripustil, že zmluvné podmienky i) a iii) môžu byť potenciálne neprijateľné a môžu mať vplyv na vymáhaný nárok, avšak vzápätí uzavrel, že v danom prípade ich vplyv nevidí a sťažovateľ ho nepreukazuje – a to na základe výlučne dokladov predložených oprávneným.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namieta, že exekučný súd síce deklaroval svoju povinnosť preskúmať exekučný titul z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, avšak v skutočnosti tento prieskum nerealizoval. Podľa sťažovateľa rozhodnutie obsahuje v sebe vnútorný rozpor, keď na jednej strane súd konštatuje potrebu ochrany spotrebiteľa a povinnosť súdu konať „*ex officio*“, no na druhej strane odmieta vykonať dôkazy nevyhnutné na posúdenie zákonnosti exekučného titulu a jednotlivé námietky odbavuje formalistickým spôsobom bez ich materiálneho (vecného) prieskumu.

10. Podstatná časť argumentácie smeruje proti tomu, že exekučný súd odmietol vyžiadať spis základného konania, hoci práve z neho bolo možné zistiť rozhodujúce skutočnosti rozsahu uplatneného nároku, obsahu zmluvných podmienok aj o riadnom doručení platobného rozkazu. Sťažovateľ poukazuje na to, že sa týmto konaním súdu dostal do tzv. „*dôkaznej pasce*“ – nemohol preukázať svoje tvrdenia, pretože jediný relevantný dôkaz mal k dispozícii výlučne súd, ktorý ho napriek návrhu odmietol zabezpečiť. Následne súd vyvodil závery práve z absencie dôkazu, ktorého vykonanie sám neumožnil, čím podľa sťažovateľa postupoval arbitrárne a v rozpore s ustálenou judikatúrou ústavného súdu aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

11. Sťažovateľ ďalej namieta vecnú nesprávnosť právnych záverov exekučného súdu pri posudzovaní neprijateľných zmluvných podmienok. Podľa jeho názoru súd nesprávne vyhodnotil podmienku, ktorou spotrebiteľ potvrdzuje oboznámenie sa so zmluvnou dokumentáciou, ako obyčajné vyhlásenie, hoci ide o formulárovú zmluvnú podmienku schopnú preniesť dôkazné bremeno na spotrebiteľa a obmedziť jeho procesné práva. Rovnako tak sťažovateľ poukazuje na nesprávne súdom posudzovanej dohody o zrážkach zo mzdy, za ustanovenie bez vplyvu na vymáhaný nárok, napriek tomu, že predstavuje zabezpečovací prostriedok priamo spätý s uplatnenou pohľadávkou a podľa vnútroštátnej a tak isto aj európskej judikatúry môže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Sťažovateľ preto tvrdí, že rozhodnutie tak nerešpektuje eurokomformný výklad spotrebiteľského práva ani požiadavky vyplývajúce zo smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom

súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

IV.

K návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia a k návrhu na nariadenie dočasného opatrenia

14. Sťažovateľ v sťažnosti formuloval návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia podľa § 129 zákona o ústavnom súde a tvrdí, že mu hrozí bezprostredne majetková ujma spočívajúca v pokračovaní exekúcie, než hrozí veriteľovi pri odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia, odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia nie je v rozpore s verejným záujmom ani so záujmom veriteľa, keďže jeho nárok mu ostane zachovaný.

15. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ tiež formuloval návrh na predbežné opatrenie voči súdnemu exekútorovi (§129 zákona o ústavnom súde), k čomu uvádza, že odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia bez súčasného zaviazania exekútora by v praxi nebolo účinné, keďže exekútor môže na základe už vydaného poverenia pokračovať vo výkone exekúcie nezávisle od vykonateľnosti súdneho uznesenia.

16. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

17. Podľa § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde odklad vykonateľnosti zaniká najneskôr právoplatnosťou rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o ich skoršom zrušení.

18. Ústavný súd k tomuto konštatuje, že koncepcia vykonateľnosti uznesení obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku (ďalej len „CSP“) vychádza z pravidla (§ 238 ods. 3 CSP), podľa ktorého ak uznesenie ukladá povinnosť plniť, lehota na plnenie začína plynúť od doručenia uznesenia; jej uplynutím je uznesenie vykonateľné. Napadnuté rozhodnutie exekučného súdu povinnosť na plnenie neukladá, a preto by návrh sťažovateľa na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia nebol spôsobilý dosiahnuť účel mimoriadneho opatrenia podľa § 129 zákona o ústavnom súde. Návrh je však v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľa právne transformovateľný na základe ďalej uvedených okolností.

19. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku môže povinný podať z dôvodov podľa odseku 1 do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

20. Z doručenej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal návrh na zastavenie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote, a preto tento jeho návrh má odkladný účinok.

S poukazom na to a s ohľadom na závažnosť právnych následkov nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia dospel ústavný súd k záveru, že v prejednávanej veci je potrebné rozhodnúť o odklade jeho účinkov v súlade s § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 444 ods. 1 CSP, a to do právoplatného skončenia meritórneho konania ústavného súdu (bod 2 výroku tohto uznesenia).

21. S ohľadom na to, že odložením účinkov napadnutého uznesenia sa bude návrh sťažovateľa považovať za nerozhodnutý a v tomto smere stále majúci odkladný účinok v zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, nariadenie dočasného opatrenia smerujúce k uloženiu zákazu súdnemu exekútorovi pokračovať v exekúcii stratilo svoje opodstatnenie, a preto ústavný súd tomuto návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 3 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2026

Peter Molnár
predseda senátu